

SINT-FRANCISCUS

SINT-ANTONIUS

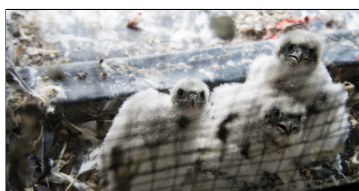
DON BOSCO

FEDERATIE FRANDO

WWW.KERKENLEVEN.BE

P900720 | AFGIFTEKANTOOR: 2099 ANTWERPEN X | AFZENDER: HALEWIJNLAAN 92 - 2050 ANTWERPEN

Nieuwe lichting slechtvalken in de abdijtoren Vlierbeek

© Wim Boonen

De nieuwe lichting is gearriveerd! Voor het tweede jaar op rij mogen we slechtvalkkuikens verwelkomen in de toren van onze Abdij van Vlierbeek. Voor vogel- en andere natuurliefhebbers is dit nog steeds spectaculair nieuws. Tot midden jaren '90 waren deze sierlijke jagers immers als broedvogel verdwenen uit onze contreien. Sindsdien zijn ze aan een gestage comeback bezig. In Leuven dateert het eerste broedgeval van 2011. Vanaf toen zijn er in het centrum van Leuven elk jaar slechtvalken uit het ei gekropen.

Verleden jaar is daar een tweede locatie bij gekomen: de toren van onze Abdij van Vlierbeek. In het nest lagen er toen vier eieren, waarvan er jammer genoeg twee niet uitgeboden werden. De twee andere kuikentjes, een mannetje en een wijfje, kwamen echter gezond en wel ter wereld en werden nadien met succes grootgebracht door hun zorgzame ouders. Zouden de slechtvalken ook dit jaar opnieuw in Vlierbeek gaan broeden? Om dat na te gaan, beklom een medewerker van de Groendienst van Stad Leuven begin april een eerste keer de toren van onze abdijkerk. Hij was dan ook zeer blij toen hij op dat moment drie gezonde, maar nog piepjonge kuikens in het nest aantrof. Boven-

dien bleek er dit jaar geen enkel niet uitgekomen ei in het nest te liggen. Verleden week was dan het langverwachte moment aangebroken om de vogels te ringen. Via zo'n ring en de bijhorende meetgegevens kunnen wetenschappers de evolutie en verspreiding van de populatie in kaart brengen. Groot was de verbazing toen de ringer Philippe Smets – bij het uit het nest halen van de jonge slechtvalken – niet drie, maar vier kuikens aantrof. Wellicht was er bij de voorzichtige en snelle controle enkele weken voordien, eentje over het hoofd gezien. De vier kuikens hadden zich ondertussen goed ontwikkeld. Bij het ringen bleek dat het om twee mannetjes en twee wijfjes ging. De twee geslachten zijn trouwens relatief makkelijk uit elkaar te houden. De wijfjes zijn immers heel wat struiser dan hun broertjes. Waar die eersten respectievelijk zo'n 800 à 900 gram wogen, was dat voor de laatsten slechts zo'n 400 à 500 gram. Naast het ringen – het aanbrengen van een aluminium ring met een uniek nummer – werden de slechtvalkkuikens door Philippe ook gewogen en mat hij daarnaast ook de lengte van hun vleugels op. Alles uiteraard met de nodige aandacht voor het welzijn van deze piepjonge dieren. Om de hele procedure niet te stressvol te maken, werden de vogels voor en na het ringen daarom voorzichtig in katoenen zakken gestoken. In

het duister ondervinden ze immers minder storende prikkels.

Ook dit jaar tonen de volwassen slechtvalken zich opnieuw zorgzame ouders. Elke dag brengen ze voedsel aan (o.a. hout- en stadsduiven, kievit, veldleeuwerik, kokmeeuw, merel en spreeuw) bij hun vier jongen. De komende tijd zullen de kleintjes alvast hun vliegspieren beginnen trainen en kan je ze misschien wel op de toren van onze abdijkerk spotten. Wanneer je dan even nieuwsgiering komt kijken, ga dan liefst niet recht onder de kerktoren staan, maar hou zeker wat afstand. De vogels zijn nogal schuw en we zouden niet willen dat de jongen verhongeren, toch? Met het broedsucces in Vlierbeek is het aantal nestlocaties in Oost-Brabant gestegen tot zeven, namelijk Leuven (2), Tienen (2), Aarschot (1), Hoegaarden (1) en Zoutleeuw (1). Voor een tweede jaar op rij, zijn we in Vlierbeek trots om in dit lijstje te mogen prijken. Het blijft immers bijzonder zo'n nest kleine slechtvalkjes ... niet voor niets onze koesterburen.

1. Eerst in een nestbak aan het Sint-Pietersziekenhuis, nadien op Campus Sint-Rafaël en dit jaar in Sint-Maartensdal.

©Tekst: Natuurpunt Vlierbeek in samenwerking met Abdij van Vlierbeek.

©Foto's: Wim Boonen.

© Wim Boonen

OPKIKKERTJES PAARDENBLOEMEN

Waarschijnlijk is de tijd van de paardenbloemen nu al voorbij. Toch is het fleurige gebeuren in me blijven hangen, als een nieuwe openbaring. Ik begrijp niet waarom sommige mensen daar zo'n lelijk woord voor gebruiken. Ze verdienen het niet, want ze slagen erin van de ene dag op de andere een nog grauwe en doorwinterde vlakte met een gele nevel te bedekken.

Wat me opvalt, is dat ze blijkbaar communiceren met de zon. Alsof het zonnetjes in het klein zijn, reageren ze op de eerste warmte van de stralen. Ze weerkaatsen wat ze hebben gekregen.

Net alsof ze op aarde moeten doen wat de zon aan de hemel uitstraalt. Ze zijn er ook gevoelig voor. Wanneer grijze wolken en avondschemering verschijnen, sluiten ze hun kelk. Ze hebben warmte en licht nodig. Bovendien is hun glorie van korte duur. Een goede week later zie je immers overal pluisjes zweven, al was het maar om te zeggen dat het volgend jaar nog beter kan en voorlopig voldoende is.

Wees gerust, in het najaar zijn ze er opnieuw.

Hoe klein en kortstondig hun bestaan ook is, omdat ze met velen zijn en zo gevoelig voor de bron van alle licht, is hun effect op de natuur en op de mens groot.

Als het waar is dat de natuur een tweede Bijbel is, dan krijgen we daar Gods verhaal in beeldvorm te zien.

Zowel lezen als kijken vraagt oefening. Achter de zichtbare dingen gloeit onzichtbaar de dynamiek van het leven, zoals het tijd vraagt om de kracht van een tekst te voelen en in het hart van een mens te kijken. En ik kijk nu naar paardenbloemen, die me uitnodigen me niet alles toe te eigenen. Nederig en klein besef ik wie ik (maar) ben, dienstbaar geef ik door wat ik gekregen heb. Ik hoef zelf het licht en de liefde en het geluk niet te maken. Ik krijg ze cadeau en anderen mogen daar mee van genieten, voor de tijd die ik gekregen heb. Want de bloem wordt vlug een pluisje, vederlicht.

Niets is voor altijd.

Belicht echter door Zijn ogen, kan een klein gebaar of moment leiden tot het grootste wonder. Paardenbloemen zonder zon zijn dan ook maar gewone pissebloemen.

Hedwig Van Peteghem

Bovenstaand cursieffje werd geplukt uit *Opkikkertjes* (Halewijn, Antwerpen, 2006). Het boek is inmiddels uitverkocht bij de uitgever.

© Wim Boonen

Colofon

ALGEMENE REDACTIE

Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 40
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT

Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien.lannoo@treviplus.be
www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parochiebladen@kerknet.be

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen
uitsluitend via de parochie.

Copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren. **KERK & leven** is een uitgave van Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Herman Cosijns

Diocesane redactie Aartsbisdom

Filip Ceulemans, 03 202 84 35,
filip.ceulemans@kerknet.be
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@kerknet.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN

Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON

SINT-ANTONIUS

Leo Swinnen

Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON

DON BOSCO

Gilberte Havet

Grensstraat 79,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 45 87
gilberte.havet@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON

SINT-FRANCISCUS

Herman Van Overbeke

Kasteelstraat 58,
3330 Korbeek-Lo
tel. 016 250593 gsm 0474 893766
hv.overbeke@telenet.be

EINDREDACTIE FRANDO

Leo Page

Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN

DON BOSCO

Jef Wauters,

Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS

Mathieu Voets, Volhardingslaan 30,
3001 Heverlee (0475/675667)
Parochiesecretariaat: Léon Schreursvest 33,
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS

Parochiesecretariaat

Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

13 juni: Eucharistieviering om 10 u. opgeluisterd door het Franciscuskoor.

Op 13 juni starten we inderdaad terug met vieringen op wekelijkse basis.

Theoretisch mogen 100 mensen deelnemen aan de viering. We zien er dan ook naar uit om u opnieuw te mogen ontmoeten in de kerk! Gelieve de communicatie aan de kerk en via de mail te volgen indien er de laatste minuut toch wijzigingen zouden optreden. Wij volgen wel de veiligheidsvoorschriften van de overheid rond het gebruik van mondmaskers, handhygiëne, ... Tot dan zullen wij nog enkele zondagen een bezinning blijven maken en verspreiden. Heb je zin in een moment van gebed? Of wil je even een kaars branden voor iemand? Dan ben je iedere donderdag

(15 – 16 u) en zondag (10 – 11 u) welkom in onze kerk.

Tot binnenkort, Lieven Dries

SINT-ANTONIUS

Geen vieringen wegens de strenge coronamaatregelen. Wel bezinningsblaadjes en bezinnings teksten op de website.

DON BOSCO

De werkgroep liturgie bezorgt de teksten van de voorziene vieringen, die nu wegvallen, aan de parochianen. Op de website www.ademtocht.be zijn de teksten ook terug te vinden.

Zondag 20 juni 2021

Hermien Den Tandt (*Sint Jan*)

Zondag 04 juli 2021

Chris Willocx

En dan die missen

Modest Campforts noemt zijn boek de neerslag van gewone ervaringen - met wel en wee, vreugden en verdriet - die ieder mens kent, maar raakpunten zijn van iets diepers.

*De mogelijke ervaring van een Goddelijke Dimensie is - voor hem - langs deze weg gegaan. Vandaar ook de titel van het boek: **Waar ik aangeraakt werd, ging ik en ga ik.***

En dan die missen

Soms zat de kerk vol jongens en meisjes, bijvoorbeeld tijdens de vasten, dan kregen we een stempel. Wat een “gewester”, en spel en gebabel, zolang we maar uit het zicht bleven van de non, de meester of Peer de duvel. Het plezier was wel de paternoster achter de voet haken van de jongen die voor je zat en dan heftig rukken, dan ging hij met stoel en al op zijne smikkel. Groot gestoemel! Of de paternoster als een pendel, van links naar rechts doen draaien of van rechts naar links. Er was altijd wel wat te amuseren. Als ons kaartje volgestempeld was mochten we op witte donderdagmiddag naar de parochiezaal. Daar draaide de onderpastoor ne stomme zwart-wit film van den dikke en den dunne. Op de kortste keren waren we allemaal aan ’t fikfakken. En de onderpastoor mocht roepen en dreigen “stilte in de zaal!”, eenmaal als het spel op de wagen zat was er geen blussen meer mee gemoeid! Tot overmaat van ramp brak meestal de film en was het helemaal zo een kabaal dat de onderpastoor zijn boelke bijeenpakte en het kolcorig afstapte, en wij blij en wild naar buiten!

De pastoor deed de mis om 6 uur! Vroom, godvruchtig. De onderpastoor om 7 uur! De onderpastoor was een zenuwpees, keek van links naar rechts, maar een goeie vent! Om 8 uur was het pastoor Eggers. Was me dat een gebulk, zo potsierlijk dat de jongens die op kamp kwamen, hem nadenen op het kampvuur.

Nu, pastoor Eggers was een zenuwlijder. Men vertelde dat hij op 16 jaar de retorica al achter de rug had, naar Leuven werd gestuurd voor wiskunde en zich kapot had geblokt. Hij is nooit benoemd gewee-

st, was ontslagen van de brevier, moest elke dag een rozenhoedje lezen en ne kruisweg doen. Men zei van hem dat ge hem best mocht vragen welk weer het was op die of die dag van dat of dat jaar. Hij zou je feilloos antwoorden. Nu, ik heb het hem nooit gevraagd. Ik weet het dus niet! Elk las zijn mis met eigen temperament, naar godsvrucht en vermogen, maar binnen een strikt kader van rubrieken die voorschreven wanneer en hoe ver en diep je moest buigen, knielen, van links naar rechts gaan en terug, allemaal in een onbegrijpelijke taal.

Als student lasen we in een minuscuul boekje van **Thomas à Kempis “De Navolging van Christus”**. Met wat daar vooraan in de kerk gebeurde hadden we geen snars te maken, we snapten er geen jota van, en we waren er ook niet mee bezig.

Toch, toch.

Waarom gingen we dan, als student, 14 à 18 jaar, geregeld naar de mis in de week. Er was niemand die ons ertoe verplichtte. We moesten zagezegd gaan van het college en we moesten elke week een misbriefke inleveren, getekend door pastoor of onderpastoor. Nu, die misbriefkens heb ik jarenlang zelf getekend. Op een keer werd het handteken, op het briefke van Evarist Proost, als vals gewantrouwd en het mijne was het officieel erkende van onderpastoor Lowet. Zo ziede maar!

Wat me wel erg aanwaakte: na de mis bleef ik nog al eens zitten, achter ne pilaar, rustig kijken en luisteren naar de stilte, de mussen in de dakgoot, en het gekleurde licht door de glasramen, met de penetrante geur van gedoopte kaarsen en het zweet van het volk, terwijl pastoor Eggers, rap nog, van de ene kruiswegstatie naar de andere slofte en zijn gebeden semmelde.

Het voertuig, de minutieuze rubrieken en heel het kader, was lamentabel, kramakkelig, maar toch was er **een serieuze lading die ons aantrok**.

Het volledige boek kan je lezen op <http://www.franciscusfrando.be/Kroniek-M>

BURNED OUT

Julie zullen wellicht wel weten hoe het werkt, de verwarming van een huis. Ik ken daar niets van, behalve de warme radiatoren en het waakvlammetje dat ik af en toe zie bewegen. Meer hoeft ik niet te weten, als ik maar van het comfort kan genieten. Die waakvlam brandt altijd, klaar om de brander zijn werk te laten doen. Een kleine noodzakelijke vlam. Ik ben er me meestal niet van bewust, tenzij het killer en killer wordt. Dan ga ik even kijken of ze toch niet is uitgegaan.

En zo gaan ook wij de dagen door, meestal niet bewust van datgene wat ons leven letterlijk en figuurlijk warmte geeft. En dat hoeft ook niet, want we zouden ons werk uit het oog verliezen, de zorg van moeders en de lach van kinderen niet meer zien. We zouden onze concentratie verliezen op datgene wat dagelijks zo nauwkeurig moet gebeuren. Het waakvlammetje is er, tenzij we – in tijden van kilte – gemakshalve een beroep doen op andere verwarmingselementen, waaraan we zo gewoon kunnen raken dat de waakvlam niet meer nodig lijkt.

Misschien is dat wel geloven: de zekerheid van dat kleine vuurtje, dat ik niet noodzakelijk hoeft te zien, maar waarvan ik weet dat het een heel huis kan opwarmen. Daarom

werkt geloven zo geruststellend: er zijn geen bewijzen nodig om de diepste kracht haar werk te laten doen. Gelukkig hebben we op deze zomerse dagen de verwarming niet nodig. Ik maakte me enkel de bedenking waarom er zoveel mensen opgebrand geraken. Burned out, zeggen we.

En het leven gaat voort. Aan mijn verwarmingsinstallateur die alle technische storings voor me oplost, vraag ik of hij een oplossing ziet voor het opgebrande gevoel waarmee mensen zitten.

Misschien is hij het eens met mijn overtuiging: het pinkstervuur brandt in iedere mens. Af en toe de koppen eens schoonmaken en de kraan zeker niet dichtdraaien. Ik kan je dit vuur ten eerste aanbevelen om nog meer aangewakkerd te leven.

Hedwig Van Peteghem

Bovenstaand cursieffe werd geplukt uit Opkikkertjes (Halewijn, Antwerpen, 2006). Het boek is inmiddels uitverkocht bij de uitgever.

Magda van de post

Lang geleden was er in onze wijk een buurtpostkantoor. De benedenverdieping van een hoekhuis, met twee loketten, waarvan er slechts één open was. Bijna altijd zat daar Magda. Zij kende iedereen uit de buurt. Als je na sluitingsuur toevallig voorbijliep en er lag een pakje of een aangetekende zending op je te wachten, tikte ze gewoon even op het raam en riep je naar binnen. Dan kreeg je je post, zodat je niet tot de volgende dag hoefde te wachten. Je kon er terecht voor postzegels, aangetekende zendingen en vragen allerhande. Ze had voor elk probleem een oplossing of ze verzon er een op maat. Oudere mensen uit de buurt hielp ze met overschrijvingen of cheques. Wij koesterden onze ‘Magda van de post’.

Toen kwam de computer en die was aan Magda niet besteed. Ze probeerde het nog, maar ze werd al snel vervangen door jonger en geleerder volk. Die tokkelden op hun toetsenbord en hielden zich verder geheel aan de regels. De ziel was verdwenen uit ons postkantoor. Niet veel later werd het postfiliaal gesloten en opgedoekt, zoals dat gaat met zielloze dingen.

Er kwam een tijd vol post-ellende. Pakjes moesten ver weg worden opgehaald, of in krantenwinkels waar ze vervolgens niet te vinden waren. Als we de postbode aanklachten, wist hij of zij van niets. Er viel niets meer te regelen, want om de twee weken leek er wel iemand an-

ders onze post te bezorgen.

Maar ook daar is verandering in gekomen. Sinds meer dan een jaar hebben we een vrolijke jonge vrouw die regelmatig onze post bezorgt. Als ik thuiskom terwijl zij al enkele huizen verder is, roept ze me toe als er iets is dat niet in de brievenbus paste. Soms verstopt ze iets achter mijn geraniums. Ze spreekt me aan en neemt initiatief. Ze is onverwoestbaar goedgehumeurd en niets lijkt haar te veel. Ik ontvang dankbaar haar gaven. Onlangs klonk de bel. Het duurt even voordat ik van mijn schrijfplek op de tweede verdieping tot aan de voordeur kan lopen, en ondertussen hoorde ik de bel voor de tweede maal rinkelen. Buiten stond mijn vrolijke postvrouw, met een stel dikke enveloppen in haar hand. ‘Goeiedag!’ schetterde ze, breed lachend. ‘Ik dacht al: hier is meestal iemand thuis en daarom heb ik nog eens gebeld.’

Ik bedankte haar uit de grond van mijn hart. Uit puur geluk vergat ik opnieuw haar naam te vragen. Ze ziet eruit alsof ze Marianne of Karolien of iets anders vrolijks heet. Maar ook al heet ze Kelly, ze is een schat.

The postman always rings twice. Het hoeft niet altijd een misdaad-thriller te zijn.

Kolet Janssen (<https://www.koletjanssen.be/blog/magda-van-de-post/>) gepubliceerd op 24 september 2020

PINKSTEREN 23 mei 2021: weer samen vieren in Don-Bosco

Foto's: Hermien Den Tandt

Op Pinksterdag vierden we de eerste keer sinds lange tijd weer fysiek samen.

We mochten genieten van de gastvrijheid van de school 'De zonnebloem'.

'Zo maar een dak boven wat hoofden' zou volgens Ruth, die ons de logistieke steun bezorgde van uit school, een gepast lied zijn.

Maar we hadden al wat Pinksterliederen voorzien die niet alleen liturgisch pasten, maar ook bij het weer. Er was vooral wind, niet ongewoon voor Pinksteren 'het waaien van de Geest gebeurt aan ons vandaag'. Een dertigtal mensen lieten zich begeesteren. We beperkten de viering tot het delen van woorden om ons te sterken. We lieten ons aansteken door elkaar om goede dingen te zien en elkaar te bemoedigen. We konden weer op adem komen. Er werd nog nagepraat. Iedereen was blij om terug samen te kunnen komen, te vieren, en elkaar te zien.

Hopelijk kunnen de komende vieringen ook zo verlopen in veilige omstandigheden en in de buitenlucht.

Dank aan Hermien en Ruth voor 'het dak', de techniek, en aan iedereen die het mogelijk maakte om samen te vieren.

We houden jullie op de hoogte voor de vieringen 20 juni en 4 juli 2021. Tot gauw.

Chris Willocxs

Viering Pinksteren Don Boscoparochie Kessel-Lo

Welkom en kruisteken

Hartelijk welkom op deze Pinksterdag, onze eerste samenkomst sinds lange tijd. Wij mogen genieten van de gastvrijheid van de school 'De zonnebloem' en van de inspanningen die Hermien gedaan heeft om dit mogelijk te maken.

Inleiding

We kunnen ons nauwelijks voorstellen hoe het er in Jeruzalem 2000 jaar geleden aan toe ging, toen het Pinksterfeest na Jezus dood en verrijzenis gevierd werd. We lezen in de bijbel dat de leerlingen het woord nemen, zich niet stil houden. Er is het geluid van de wind, er is beweging, verandering.

Ik kan het niet nalaten om even naar het Jeruzalem van vandaag te gaan, waar er weer strijd is tussen Joden en Palestijnen en Jeruzalem helemaal geen stad van vrede is.

Tijdens de voorbereiding vroegen we ons af wat is dat voor ons, het feest van Pinksteren?

Wat maakt dat we vandaag van ongelof, angst en teleurstelling de draai maken naar geloof, kracht, hoop en geestdrift?

Inspiratie, vernieuwing en enthousiasme zijn aan elkaar verbonden.

Wij kunnen ons verbinden met anderen, elkaar nabij zijn, empathie en creativiteit laten ontstaan.

Laten we ons in deze viering inspireren, elkaar bemoedigen en de Geest zijn/haar werk laten doen.

Intredeliel:

Kom Schepper, Geest ontsteek jouw vuur,

in ons gedooft door tijd en duur, door woorden hol en leeg gemaakt, door beelden los van jou geraakt.

Herstel in ons die oude kracht die mensen tot bezieling bracht, die hen deed gaan waar niemand ging, die groot noemt wat nog heet gering.

Herleef in ons met jouw geloof, die tegenkracht van mensenroof, die roept om solidariteit, om leven dat geen aandacht krijgt.

Uit de Handelingen van de Apostelen

Evangelie van Pinksteren (uit: 'Een koning op een ezel' Nico Ter Linden blz. 229-231)

Het was Pinksteren. Uit de wijde omtrek waren mensen naar Jeruzalem gekomen om het oogstfeest te vieren. Ook uit het buitenland. De leerlingen van Jezus zaten bij elkaar. Ze waren niet echt in feeststemming. De gebeurtenissen van de laatste weken hielden hen te veel bezig. Eerst de dood van Jezus. Het verdriet en de teleurstelling. Toen hun ontmoeting met hem na zijn dood. Ongelofelijk!

En daarna het afscheid op de berg. 'Ik begrijp dat jullie teleurgesteld zijn,' had Jezus gezegd.

Maar geloof me, dat gevoel gaat voorbij. Voor je het weet staan jullie weer vol vuur te vertellen over wat wij samen hebben meegeemaakt.' Dat was het laatste wat hij tegen hen gezegd had. Ze hadden het niet geloofd. Ze geloofden het nog steeds niet.

Het verdriet en de teleurstelling waren te groot. 'Ik houd het niet uit tussen deze vier muren,' zei Petrus. 'Ik ga de stad in.' Hij stond op en liep naar buiten. De andere leerlingen kwamen haastig overeind. 'Wacht op ons,' riepen ze. 'Wij gaan mee.'

En voor ze het wisten, waren de leerlingen over hun leven met Jezus aan het vertellen. Vol vuur. Voorbijgangers bleven staan luisteren. En of ze nu uit Jeruzalem kwamen of uit Athene, uit Tarsus of uit Rome, iedereen begreep waar de leerlingen het over hadden.

'Hoe is het mogelijk', zei een deftige Romein tegen een geleerde Jood die naast hem stond. 'Het zijn zo te zien eenvoudige lieden. Toch spreken ze alle talen van de wereld!'

'Onzin,' zei de geleerde Jood. 'Ze zijn gewoon dronken. Ze spreken met dubbele tong.'

Petrus klom op een sinaasappelkistje. Hij schraapte zijn keel, haalde diep adem en begon te praten.

'We zijn niet dronken,' zei hij. 'Wij weten precies waar we het over hebben. Kennen jullie de profeet Joël? Eeuwen geleden zei hij: "Eens komt er een tijd waarin dromen waar worden. Dan durven gewone mensen weer in wonderen te geloven. Dan wordt Gods stem door iedereen gehoord en verstaan. Dan leeft iedereen in de Geest van God."'

Ik zeg jullie vandaag dat die tijd gekomen is. Dat heeft Jezus mij duidelijk gemaakt. Drie jaar lang ben ik met hem opgetrokken. Hij heeft mij leren luisteren naar de stem van God. Hij heeft me laten zien dat de Geest van God sterker is dan verdriet of teleurstelling. Hij heeft me leren dromen over een wereld zonder oorlog en onderdrukking.'

Petrus zweeg. De mensen keken hem verwachtingsvol aan. Sommigen hadden nooit van Joël of Jezus gehoord. Ze wilden dat hij doorging met vertellen. Over die wonderen bijvoorbeeld. En over een

wereld zonder oorlog, want wie droomt daar nu niet van?

'Iedereen die dat wil, kan met ons meedoen', ging Petrus verder. 'We praten met elkaar over Jezus en over onze dromen. We proberen zo te leven dat onze dromen waar worden. Dat er geen verschillen meer zijn tussen armen en rijken, Joden en Romeinen, mannen en vrouwen. Want zo leefde Jezus ook. Dat is leven in de Geest van God.'

Zo is het begonnen tijdens het Pinksterfeest. Jezus was niet meer in levende lijve aanwezig, maar zijn Geest was overal voelbaar voor zijn leerlingen. Op die dag brak er een nieuwe periode in hun leven aan. Ze werden apostelen, uitzendkrachten van God. Het was alsof ze door de Geest van God de wereld ingestuurd werden om de verhalen van Jezus door te vertellen aan wie ze maar wilde horen.

Aan het eind van de dag hadden zich al ongeveer drieduizend mensen bij Petrus en de andere apostelen aangesloten. Het zouden er nog veel meer worden.

Muziek: Veni Sancte Spiritus (Tai-zé)

Kom tot ons, o heilige Geest, ontsteek in ons de vlam van uw liefde. woon in ons, o Heilige Geest.

Voorbeden

Wek uw kracht en kom ons bevrijden

Wij bidden om levenskansen voor wie het meest noodzakelijke moeten missen, om brood voor wie honger hebben om honger naar gerechtigheid voor wie overvloed hebben. Kom Geest van God, maak ons verantwoordelijk voor elkaar. Laten wij bidden...

Bidden we om uitzicht voor wie bedroefd zijn, om dankbaarheid als het goed gaat, om vastberadenheid voor eeuwige twijfelaars, om mildheid voor verharde harten. Kom Geest van God, maak ons meelevend met elkaar. Laten wij bidden...

Bidden we om eerbied voor al wat leeft, om wijsheid voor mensen aan de top en om mondigheid voor mensen onderaan de ladder. Kom

heilige Geest, maak ons bezorgd voor elkaar en voor uw schepping. Laten wij bidden...

Bidden wij voor al wat ons persoonlijk ter harte gaat...

Geest van God, die in ons woont en ademt, verwarm wat verkilld is en genees wat gekwetst is. Amen.

Bezinning

Wie of wat de H. Geest is, is moeilijk te zeggen. Een geest kun je trouwens zo moeilijk vastpakken. Maar je ziet het wel aan mensen van wie iets uitgaat: wat ze zeggen, is gemeend. Wat ze doen, is echt. Ze stralen iets uit dat met de Geest te maken heeft: warmte, goedheid, vrede, geduld, begrip, aandacht voor de minsten... Ook al loopt het levenspad van velen onder hen niet over rozen, toch gaat er een kracht van hen uit waar je zelf beter van wordt. Zij zijn 'geestige' mensen. Zij tonen vaak met weinig woorden hoe de Geest vandaag aan het werk is. (naar Carlos Desoete.)

Slotlied: Doe ons leven in de wind

Doe ons leven in de wind, aangewaaid uit oude tijden, die de goede richting vindt om de aarde te bevrijden. Doe ons leven in de wind, eensgezind!

Wakker toch de geestdrift aan voor een nieuwe scheppingsorde tot de kracht van een orkaan tegen alle onheilshorden. Doe ons leven in de Geest, onbevreesd!

Pinksterviering 23/05/2021

Don Boscoparochie Kessel-Lo

Viering opgesteld door Chris Willocxs

Foto's: Ingrid Wezemael

CARACAS HULPFONDS

Pastoor Jesús – Campo Rico

Uit ons rijke verleden

Wij worden uitgenodigd te blijven geloven en ons in te zetten voor een nieuwe wereld waaruit armoede, onrecht, oorlog, ziekte en doden van anderen voorgoed verbannen zullen worden.

Voor deze levensweg koos **Padro Eugenio** in navolging van Jezus van Nazareth.

Zijn keuze was niet tevergeefs. Tijdens een bezoek aan Campo Rico heeft **Pater Willy Polders** kunnen vaststellen hoe groot de inspiratie van zijn voorbeeld nog steeds is. Hij vertelt ons nu over zijn bezoek aan Pastoor Jesús.

Bezoek aan Campo Rico

Na drie jaren binnenland ben ik voor een paar maanden in Caracas en maak ik natuurlijk van de gelegenheid gebruik om een bezoek te brengen aan de ons bekende parochie van Campo Rico. Al bij het binnenkomen in de barrio valt het mij op dat de wijk is uitgebreid, wel te verstaan in de hoogte en niet in de breedte. Er is immers niet één meter grond vrij die nog kan bebouwd worden. Uitbreiding is hier noodzakelijkerwijze naar boven. De zinken daken worden vervangen door een vloer van blokken, ijzer en beton en daarop komt dan de nieuwe woning.

Aangenaam verrast ben ik zodra ik aankom en de kerk zie. Mooi en heel in het wit. Zo te zien is ze goed onderhouden en steekt ze af tegen alle verbleekte en uitgeregende kleuren en andere onbezette of cementrijke muren. Het is precies alsof ze zegt: ‘Ik wens iedereen een beter leven!’

Mijn eerste halte is bij pastoor Jesús.

Hij heeft het gezelschap van een diaken die dit jaar nog priester gewijd wordt. Het is een jongeman uit onze Salvatoriaanse parochie in Catia. Acht jaar geleden besloot hij gehoor te geven aan zijn priesterroeping. Ik heb zijn ouders nog gekend nog vóór zij trouwden en aan kinderen begonnen. Het zijn er twaalf

geworden. De diaken is de oudste.

Pastoor Jesús stelt het prima. Hij is heel tevreden en niet bang om de handen uit de mouwen te steken. Toen vorig jaar ’s nachts een drietal huizen begonnen te kraken en op instorten stonden, was hij erbij om de kleine kinderen op te vangen en de schaarse bezittingen veilig te stellen. Iemand vertelde zelfs dat Jesús het klaar kreeg om de WC pot los te kloppen en intact eruit te halen. Enkele dagen later is alles tegen de grond gegaan.

Pastoor Jesús is Spanjaard. Zijn uiterlijk verradt hem steeds als buitenlander. Hij kan onmogelijk verbergen dat hij van elders komt.

Het was even schrikken toen hij gedurende het eerste jaar in Campo Rico plots een telefoon kreeg met het dringend verzoek die avond zeker niet in de pastorie te slapen. Na enig aandringen is hij dan die dag vertrokken en bij de vorige pastoor gaan overnachten.

Het was geen vals alarm. Die avond zouden ze hem opgepakt hebben om losgeld te vragen aan zijn familie. Een veel gebuikte manier om snel rijk te worden. Zijn Spaans uiterlijk deed uitschijnen alsof hij van rijke afkomst was. Gelukkig was er een vrouw met relaties in de onderwereld die hem op tijd kon verwittigen. Zij had pastoor Jesús al eerder leren kennen en waarden en wist zo het plan te vrijdelen. Sindsdien loopt hij geen gevaar meer en wordt hij dank zij deze vrouw ook in die onderwereld gerespecteerd.

Pastoor Jesús is bezorgd om zijn mensen, niet alleen omwille van de coronapandemie maar nog meer omwille van de economische crisis die alle berekeningen overtreft. In oktober vorig jaar voorspelden sommige mensen met een zeker pessimisme dat één dollar tegen het nieuwe jaar ongeveer één miljoen bolívares zou kosten. Naderhand bleken ze optimisten te zijn omdat het eind december 1.200.000 bolívares is geworden. Ondertussen zitten we in maart bijna aan twee miljoen bolívares voor één dollar.

De parochie doet wat mogelijk is in zulke omstandigheden. Een keer in de maand maakt pastoor Jesús met zijn medewerkers een grote soepketel klaar. Goed voor 250 porties soep voor kinderen en ouden van dagen. Zo’n portie dikke soep is ongeveer een middagmaal waard. De parochie kan hiervoor rekenen op de organisatie van **Caritas** die voor het vlees zorgt, de grootste onkosten trouwens. De rest wordt door **de kerkgangers** bijgedragen. Pastoor Jesús vindt dat niet alles van elders mag komen. Ieder-

een wordt erbij betrokken, al was het maar door een kleine bijdrage te geven. Het is duidelijk dat die ene soepketel het probleem niet oplost. Het vestigt wel de aandacht op de noodzaak van samenwerking in deze tijden.

Ook het college van **de zusters Ursulinen** blijft Campo Rico steunen. Vroeger ging de aandacht vooral naar de leerlingen van het parochiecollege, nu meer naar de families met uiterst lage inkomens. Maandelijks bezorgen ze de parochie een 200 rijkgevulde dozen met voedingswaren die onder leiding van onze medewerker **Francisco Rodríguez** met de nodige discretie aan huis bezorgd worden.

Deze economische crisis heeft ook nog andere gevolgen.

De verkoop en het verbruik van **drugs** is precies aangewakkerd, zo meent althans pastoor Jesús. Het baart hem zorgen. Via de Anonieme Alcoholisten die al vele jaren in de parochie actief zijn, heeft hij nu gezorgd voor **‘Anonieme Narcotici’**, een organisatie die elders al langer bezig is. De groep heeft al twaalf leden en komt tweemaal per week samen om bij mekaar steun te vinden in de strijd tegen de drugs. Een ander fenomeen is de prostitutie, die ook precies is toegenomen of nu toch meer opvalt als voordien. Het zijn allemaal omstandigheden die een priester niet onverschillig laten.

Ons gesprek wordt onderbroken door een paar mensen die pastoor Jesús komen vragen voor een gebed bij een dode, vooraleer ze hem naar het kerkhof brengen.

Pater Willy Polders

Het Caracas hulpfonds

In de Don Boscoparochie werd het Caracashulpfonds opgericht om hun voormalige pastoor de nodige gelden te bezorgen voor zijn levensonderhoud. Maar gaandeweg groeide het fonds uit tot een steunfonds voor de bewoners van Campo Rico. Ook na het overlijden van Eugene in 1982 is het Caracas hulpfonds blijven steun bieden.

*En via hun tijdschrift **vzw.Caracas Hulpfonds** krijgen we driemaandelijks nieuws uit Campo Rico.*

Wil je nader kennis maken met het **Caracashulpfonds**, dan kan je terecht bij **Eddy Deroost**, Verenigingstraat 41 te 3010 Leuven (016/25 35 23)

VZW Caracashulpfonds – Driemaandelijks tijdschrift
Uit nr 1 Januari/februari/maart 2021
Verantwoordelijke Uitgever: Eddy Deroost
Rekeningnummer van het Caracashulpfonds: BE06 4510 2248 0122

Zolang een mens in leven is, kan hij altijd iets nieuws opbouwen, zelfs al heeft hij alleen maar puinhopen tot zijn beschikking.
M. Gray

UNIVERSITEIT LEUVEN

Luc Sels

Als een inclusieve universiteit staan we sterker in de schoenen. Alleen door **in te zetten op diverse talenten** wapenen we ons voor de maatschappelijke uitdagingen van vandaag en morgen.

In haar onderzoek en onderwijs wil onze universiteit daarom **barrières neerhalen en gelijke kansen creëren**.

Zo zijn KU Leuven-architecten bezig met universal design en faciliteert het 3D-fonds onderzoek dat de **bewegingsvrijheid van mensen met een beperking** kan verbeteren.

Intussen maken internationaal succesvolle alumni als **Katrien Herdevyn** komaf met de stereotypen over vrouwen in de wetenschap en de ondernemerswereld.

Diezelfde gedachte van inclusie en diversiteit leeft bij de herkozen rector **Luc Sels**.

Hij engageert zich voor een KU Leuven die staat en gaat voor excellentie door inclusie:

‘Een inclusieve universiteit erkent en omarmt de uniciteit van elk talent en werkt tegelijk aan verbondenheid tussen alle talenten.’

Wij wensen hem alvast veel succes!

Lus Sels

Herkozen als rector van KU Leuven

Op 11 mei 2021 vond aan de KU Leuven de eerste stemronde van de rectorverkiezing plaats, met professor Luc Sels en Jan Tytgat als kandidaten.

Huidig rector Luc Sels behaalde de vereiste meerderheid van stemmen en verlengt zijn mandaat als rector van de KU Leuven voor de periode 2021 – 2025.

Voor het eerst in de geschiedenis van de KU Leuven werd er volledig online gestemd.

De groep van kiesgerechtigden bestaat uit zelfstandig academisch personeel, onderwijzend personeel, assistenten, onderzoekers, administratief en technisch personeel en studenten.

Om in de eerste stemronde verkozen te geraken, moet een kandidaat de absolute meerderheid behalen van de geldig uitgebrachte stemmen, blanco stemmen inbegrepen. Een bijhorende voorwaarde is dat 50 procent van de leden van het zelfstandig academisch personeel hun stem hebben uitgebracht, wat nu ook het geval was.

Luc Sels behaalde 1358 gewogen stemmen, professor Tytgat 701 gewogen stemmen. Er waren 66 gewogen blanco stemmen. Dat betekent dat professor Luc Sels herverkozen is als rector van de KU Leuven en zijn mandaat voortzet tot 31 juli 2025.

KU Leuven- Oude Markt 13 bus 5500 – 3000 Leuven Tel: 016 324010
<https://www.kuleuven.be>

MET Z’N ALLEN NAAR WALIBI

Naar Walibi

Heilig Hart instituut huurt Walibi af voor leerlingen

Met 2000 leerlingen

Heilig Hart instituut gaat met 2000 leerlingen, van de eerste en tweede graad, uit Heverlee en Kessel-Lo op uitstap naar pretpark Walibi in Waver. De school heeft op **25 mei 2021** het pretpark afgehuurd om zo coronaveilig op uitstap te kunnen gaan.

“Wij vinden het belangrijk om als school ook in te zetten op het welbevinden van onze leerlingen”, zegt directeur **Lieve Smeulders**. “Het afgelopen jaar schooljaar hebben ze zoveel dingen moeten opgeven. En ze hebben zich aan zoveel coronamaatregelen moeten houden. Daarom willen we iets speciaals doen en gaan we naar Walibi. De leerlingen zijn enthousiast.”
Uit het berichtje van <https://www.vrt.be/vrtnws/2021/05/04>

be/vrtnws/2021/05/04

Met 3000 leerlingen

De leerlingen van de derde graad waren teleurgesteld en kwaad toen bekend raakte dat de school Pretpark Walibi had afgehuurd voor een dag en zij niet mee konden.

“We vinden het wel heel jammer dat het vijfde en zesde jaar niet mee kan, want daarvoor hebben we geen vervoer.” zei de directeur.

Maar later kwam er **goed nieuws**:

Goed nieuws voor de leerlingen van de derde graad: ze mogen dan toch ook mee op schooluitstap naar Walibi.

50 bussen rijden de hele dag op en af. Eén klas per bus.

Uit het berichtje van Het Nieuwsblad/www.nieuwsblad.be

Kalenderblaadje

Elk ogenblik van het levensspel worden de kaarten opnieuw geschud.

Gisteren waren wij ziek, vandaag blaken wij van gezondheid.

Vandaag heersen er geluk en vrede, morgen ellende en wanhoop. Maar met wat ons overkomt, kunnen wij altijd weer iets nieuws opbouwen.